

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἔκτον διατρέχομεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιακόσα
κι' ἡ φυλή μας πάντα δρώσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ κ τ ὦ φ ρ ά γ κ α ε ἴ ν α ι μ ό ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ αὶ ' σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοσι κι' ἐννιά Γεννάρη,
τὸ Τριῶδι θ' ἀριθάρη.

Ποῦντος ἐνενηντα, δύο κι' ἑξακόσα,
γιὰ μασκαραλήκια κόβει ράβ' ἡ γλῶσσα.

Τῆς Ἀπόκριας παράτα καὶ μεγάλη μασκαράτα.

Ἰξμαυλίστρ' Ἀποκρὰ τὰ πλήθη συγκινεῖ
(μὴ μὲς ἀπὸ τὴν ἄμαξα τοιαῦτα προσφωνεῖ).

Ἀπ.— Βρὲ Ρωμηοί, καλῶς σὰς ὀρῆκα,
νᾶμαι πάλι, ξαναμπήκα
μὲς 'στὴν πόλιν τῆς Παλλάδος,
τὴν καρδίαν τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν καρότσα μου τραβᾷ
μὲ πολεμικὸ χαβᾷ
πολυφίλητος εἰρήνη,
καὶ τὴν εἴσοδον λαμπρύνει.

Κι' ἀπ' ὀπίσω νέος Ἄρης
πηδηκτὸς καὶ παιχιδιάρης
πρὸς τὰ ἔμπρὸς τὸν δίφρον σπρώχνει
καὶ τὴν μαγγαρία διώχνει.

Ἐνας Ἄρης, ποῦ τὸ ντέφι
τῆς Ἀπόκριας βαρεῖ,
καὶ μαζί του κάνουν κέφι
πολεμάρχου λιγεροί.

Ἐνας Ἄρης δίχως κλάμμα,
δίχως θρήνους γοερούς,

ποῦ γυρεύει νᾶδρη ντάμα
νὰ σαλτάρη 'στους χορούς.

Ἄρης, ποῦ γελᾷ 'στ' ἀσκήρια
δίχως αἰμοδόρα μάτια,
καὶ μὲ τὸ σπαθί 'στὰ χέρια
κάνει τᾶχυρα κομμάτια.

Τόπο τόπο, μαγγαρία,
γιὰ τῆς μούρας τὴν κυρία,
νὰ πηδήσω, νὰ χορέψω,
καὶ Ρωμηοὺς νὰ μασκαρέψω.

Βάρδα βάρδα νὰ περάσω,
μὲ τὴν μάσκα μου νὰ δρασώ,
νὰ σὰς ὀῶ καὶ νὰ ξεράσω,
καὶ βραβεῖα νὰ μοιράσω.

Βάλετε πολέμου κάσκα,
κάνετε μὲ νὰ ντραπῶ,
κι' ἀπὸ μὲς ἀπὸ τὴν μάσκα
ἐξυπνάδες νὰ σὰς πᾶ.

Ἐὶ τὸ νέο Κομνηάτο,
ποῦ κορδόνεται ψηλά,
εἰ τὸ πλήθος τὸ χορτάτο,
ποῦ πατεῖται χαμηλά.

«Ε! τὸ νέο καρναβάλι,
 εἴ! γκαμήλαις, εἴ! γαϊτάνια,
 εἴ! τί πνεῦμα τρέχει πάλι
 γιὰ βραβεῖα, γιὰ στεφάνια.

«Ε! λαὸς σπινθηροδόλος!
 εἴ! τοῦ πνεύματος ἡ γῆ!
 ἀλατιοῦ δὲν μένει σθῶλος
 ν' ἀλατίσουν τὸ φαγί.

Σὺ, ποῦ κάθεις' ἐκεῖ πέρα
 μὲ πολεμικὴ παντιέρα,
 σήκωστην 'ψηλὰ 'ψηλὰ
 νὰ τὴν 'δοῦμε πιὸ καλά.

«Ὁ σωμάτων εὐρωστία!
 ὦ τιτάνων ἐποχή!...
 δὲν γελάτε γιὰ τὰ στεῖρα;
 χὰ χὰ χὰ καὶ χι χι χι.

«Ἐρχομαι σὰν πρὶν εὐδαίμων
 καὶ σὲ χαιρετῶ, Παλλὰς,
 συζητοῦν περὶ πολέμων
 'στῆς Ἀγγλίας τὰς Βουλὰς.

Μὰ κι' ἐδῶ μὲς 'στὰς Ἀθήνας
 γιὰ πολεμικὰς εὐθύνες
 βγάζουν σβέρκο καὶ λαιμό,
 καὶ δὲν ἔχουν τελειωμό.

Συζητοῦν 'στὴν Ἑγγλιτέρα
 γιὰ στρατῶν ὀργανισμούς,
 μὰ γιὰ τούτους κι' ἐδῶ πέρα
 ἔπαθαν ὑστερισμούς.

Γιὰ νὰ παύσουν ὅλ' αὐτὰ,
 ποῦ τὰκούω καὶ ριγῶ,
 φέρνω δίχως χωρατὰ
 ἓνα σχέδιο κι' ἐγώ.

Βάλετε στραβὰ τὸ φέσι
 κι' ὅλοι σας τὸ στόμα χάσκα,
 κι' ἂν κι' αὐτὸ δὲν σᾶς ἀρέσει
 τὴν κακὴ ψυχρὴ σας φλάσκα.

«Ἐλα σύ, τῆς πρωτεύουσας
 τὸ πολέμαρχο συνάφι,
 τὸν ὀργανισμόν ν' ἀκούσης,
 ὅπου πρῶτον ἄρθρον γράφει:

«Ὁποῖος τοῦτον τὸν καιρὸ
 φέρει ξίφος λιγερό
 ἔχει χρέος ἱερὸ
 νὰ τὸ τρίξη 'στὸ χορὸ.

«Ὁποῖος πρῶτος φιγουράρει
 'στοῦ χοροῦ τῆς ντουαλέταις,
 τοῦτος σίγουρα θὰ πάρῃ
 περισσότεραις σπαλέταις.

«Ὁποῖος εὕρη μὲς 'στὸν μπάλο
 καμμιὰς ντάμας καλτσοδέτα,

τοῦτος πέρνει δίχως ἄλλο
 παραπάνω μιὰ σπαλέτα.

«Ὁποῖος κάτω δὲν τουμπάρει
 μὲς 'στοῦ υπάλου τὸ παρκέτο,
 τρεῖς προβιθασμούς θὰ πάρῃ,
 δῶδ τοῦ χρόνου κι' ἓνα 'φέτο.»

Καὶ 'στὸ χρόνισμα, Ρωμηοί μου, ξαναπέρασ' ἀπ' ἐδῶ
 τὰ παλὰ μασκαράδικια γιὰ καινούρια νὰ τὰ 'δῶ,
 κι' ἐδῶ ἀνθρωπισμοῦ στοιχεῖα
 κι' ἔγιναν ἐμπορικὰ
 τῆς Βουλῆς οὐροδοχεῖα,
 καὶ πουλοῦνε ψιλικά.

«Ε! τὸ μέγα Παραμέντο...νάτο, 'μπρός του σταματῶ,
 σκύβω καὶ τὸ χαιρετῶ.

«Ε! κουρούνας, εἴ! γαλιάντραις, εἴ! ξεφωνητὰ καὶ γλώσσαις,
 εἴ! κι' ὁ Πρόεδρος Μπουφίδης μ' ἑκατὸν τριάντα τόσαις.

«Ε! εἴ! κι' ὁ Κόντης, βρὲ παιδιὰ, μὲ τὸ 'ψηλὸ τακούνη,
 ποῦ 'στὰ κουκιά 'καρδάμωσε σὰν νάφαγε μαντζούνη.

«Ε! εἴ! τὰ Νομοσχέδια, ποῦ κομφετὶ τὰ κάνω,
 τοὺς Ἑλληνας νὰ ράνω.

«Ε! εἴ! κηφῆνες, βρὲ παιδιὰ, ποῦ καρτεροῦν τὸ μέλι
 νὰ γλείψουν ἐν εἰρήνῃ,
 εἴ! εἴ! τὸ νέον ἔλλειμα, ποῦ θέλει καὶ δὲν θέλει
 περίσσευμα θὰ γίνῃ.

«Ε! εἴ! κι' ὁ κύρ Σιμόπουλος, ποῦ σὰν καπάτσος πάλι
 τὰ κάσταν' ἀπὸ τὴν φωτιά μονάχος του θὰ βγάλῃ.
 «Ε! εἴ! ποῦ σέρνει τοὺς χοροὺς, εἴ! εἴ! ποῦ τρώτε μπρόκολα,
 εἴ! φόρος εἰς τὴν γιάμπωλη, φόρος καὶ 'στὴν ψαρόκολλα.

«Ε! μουτσούναις ποῦ γελοῦν,
 εἴ! μουτσούναις ὅπου κλαῖνε,
 εἴ! μουτσούναις ποῦ 'μιλοῦν,
 κι' ἄλλαις ποῦ μιλιὰ δὲν λένε.

«Ε! κουδούναις Προεδρείων καὶ κουδούναις μασκαράδων
 ἀχωνῶν καὶ κοιλαράδων,
 εἴ! γλεντζέδων φαγοπότια καὶ Παληάτσου μὲ κουρέλια,
 ἐκλογὴ καὶ 'στὴν Χαλκίδα τοῦ Ναυτικοῦ Κριζώτου,
 εἴ! χαραῖς, βοή κι' ἀντάραις, ξεκαρδίζομαι 'στὰ γέλοια,
 ποῦ θαρρεῖς πὺς ἀναπνέω πρωτοξείδιον ἀζώτου.

«Ἀργυρὰ νομίσματα τρέχουν καὶ νικέλινα,
 τριγυρίζουν Σάτυροι, Σειληνοὶ μὲ σέλινα,
 'βγῆτε νὰ σᾶς προσφωνήσω, πρόσωπα πανσέληνα,
 γειὰ σὺ, Δία Θεωράκη, τῶν Ἑλλήνων Ἑλληνα.

Οἷστρος παντοῦ χορευτικός,
 κι' ὁ τύφος ὁ κοιλιακός
 στήνει τρικουβερτο χορὸ
 μέσα 'στῆς βρώμας τὸ νερό.

Μὰ στεφανώνει μὲ κισσοὺς
 κι' ὁ Βάχχος ὁ μεθύστακας
 γιγαντομάχους περισσοὺς
 μ' ἀρειμανίους μύστακας.

Χαιρετῶ σας, χαιρετῶ σας,
 μασκαράδες λατρευτοί,
 καὶ διαβαίνω καὶ πατῶ σας
 καὶ σᾶς ρίχνω κομφετὶ.

Μάγγες τρέχουν 'μπρός καὶ 'πίσω,
 βάρδα 'μπρός, θὰ σᾶς κτυπήσω,
 τόπο γιὰ τὸ Καρναβάλι,
 ἔνω μιὰ 'στὸ μῦτο σας,
 καλῶς ὦρισα καὶ πάλι,
 ζήτω μου καὶ ζήτω σας.

«Καλῶς τὴν τὴν Ἀπόκρηα, καλῶς τὴν προσωπίδα,
 καὶ Μακεδόνες γύρω τῆς κτυποῦν χρυσὴν ἀσπίδα.
 Καλῶς τὴν τὴν Ἀπόκρηα, τὴν πρώτη σουσουράδα,
 καὶ ποῦ χιλιμίντρισε κάθε Ρωμηὰ φοράδα,
 καὶ ποῦ μᾶς παράσφιξε τῆς φρονιμίας ἡ τρέλλα
 ὁ Μπουλλερ ξαναπέρασε τὸν ποταμὸν Τουγγέλα.

«Μὲς θωρεῖς ἀκίνητη; ποῦ τρέχ' ἡ συλλογὴ σου;
 μέγεται μετὰ πομπῆς ἡ δοξασιμένη γῆ σου,
 πρὶν εἰς τὸ Παλλάδιον νὰ φθάσῃ τὸ Τριῶδι
 καὶ ποῦ μᾶς παράσφιξε τῆς φρονιμίας ἡ τρέλλα
 ὁ Μπουλλερ ξαναπέρασε τὸν ποταμὸν Τουγγέλα.

«Καλῶς τὴν τὴν Ἀπόκρηα, καλῶς τὴν τὴν κυρά,
 καὶ ποῦ μᾶς ἐτοιμάζονται, ντουινὰς σὲ λαχταρά.

Τὸν ἔρχομό σου χαιρετοῦν τιτλοῦχοι μασκαράδες,
 γνωστοὶ 'στὴν κοινονία,
 τὰ Κομητάτα μᾶς καλοῦν νὰ δώσωμε παράδες
 γιὰ τὴν Μακεδονία.

«ἔχουν μεράκι δυνατό καὶ θέλουν ἄρον ἄρον
 μὲς 'στ' ἀγιασμένα χρώματα
 νὰ γίνουν ξεφαντώματα
 μὲ τὰ μεγάλα σύμβολα τῶν μασκαρολαθάρων.

Κατηγοροῦν τὴν σάτσα μᾶς καὶ μᾶς τὴν λένε γράια,
 ποῦχει τὴν σακαράκα τῆς τριζάτῃ καὶ μακράια,
 τὴν Ρωμηροσύνην περγελοῦν, τὴν λένε ψευτοκουκία,
 ποῦχει ποδάρι γιὰ χορὸ καὶ γιὰ κλεψιὰ χερουκία.

Τὴν Ρωμηροσύνην περγελοῦν πὺς δὲν σκορπᾷ παράδες,
 ἀφοῦ 'ξοδεύει σήμερα καὶ γὰρ τοὺς μασκαράδες,
 τὴν Ρωμηροσύνην περγελοῦν πὺς 'στὴν εἰρήνῃ χαίρει,
 ποῦχει τὸν γέρο Θεωρὸν μὲ τὸ κοιμένο χέρι.

«Ε! ποῦ μὲ τούτους τοὺς χοροὺς δὲν γίνεται νισάρ,
 εἴ! εἴ! ποῦ θὰ γλεντίσωμε
 κι' ὅλοι θὰ καταντήσωμε
 νὰ τρώμε μπύλικαις φακαῖς σὰν τὸν γνωστὸν Ἡσαῦ.

«Ε! ποῦ τὰ κρύα πόδια μᾶς χορὸς θὰ τὰ ζεστάνῃ,
 εἴ! εἴ! ποῦ θὰ χορέψωμε 'στῆς ἑσπέρης τὸ μπουστάνι.

Φέτος δὲν ἦλθες ἄδικα,
γλέντια θὰ ὄγης ἀλλοιωτικά,
χοροὶ 'στὰ Πιθαράδικα,
χοροὶ καὶ 'στ' Ἀναφιώτικα.

Τὴν Ἀπόκρηφα κυττάζω
καὶ χορὸ προετοιμάζω,
βρε καλῶς τὴν, βρε καλῶς τὴν, τρέχ' ἢ σάρα, τρέχ' ἢ μάρα,
κι' ὁ λαὸς κι' ἡ μαγγαρία,
κι' ἡ μουτσούνα σου, κυρία,
τῶν κουτῶν ξυπνᾷ τὸ πνεῦμα, τῶν ξυπνῶν τὴν κουταμάρα.

Κύττα ντάμαις καὶ κορίτσια,
ποῦ κοντεύουν νὰ κρεπάρουν,
τοῦ Ρωμάνου τὰ σερβίτσια
κάθε τόσο φιγουράρουν,
δεῖπνα βράδυ παρὰ βράδυ, διπλωματικὴ κουβέντα,
καὶ θαυμάζουν οἱ Μινίστροι τὰ μεγάλα φουρνιμένα.

Τὴν Ἀπόκρηφα κυττάζω
καὶ χορὸ προετοιμάζω,
πλὴν μ' ἐκάλεσε σὲ μπάλο κι' ἡ μαντάμ ἐνὸς ψωμῆ,
ποῦ μεγάλως μ' ἐκτιμᾷ,
καὶ τῆς εἶπα πῶς θὰ πάω, μὰ γιὰ τούτῃ τὴν τιμὴ
μὰ δεκάρα παρκάτω νὰ μοῦ δίνη τὸ ψωμί.

Πλήρης δόξης ὁ τῶν μπάλων καὶ τοῦ κάλλους οὐρανός,
κι' ἡ ψυχὴ τοῦ καθενὸς
γαυριᾷ κι' ἀναγαλλιάζει
πῶς ὁ κόρφος καθεμιᾶς
γλυκοθύζαστο βαστάζει
γάλα πηδηκτῆς Ρωμῆας.

Ὡ θεάματος μαγεία!....
κόρφοι ντιστεγκέ καὶ μὴ,
ντεκολτέ, χορός, ὕγεια,
κι' ἀπὸ τσίπουρα ζουμί.

Π. — Καλῶς τὴν τὴν Ἀπόκρηφα, καλῶς τὴν τὴν σουρτουκα,
ποῦχει μασέλα ψεύτικη καὶ ψεύτικη περούκα,
'στὸ πέρασμά σου στρώνονται στολίσματα καὶ ράκη,
μυυρίζει κατάσπρο μαλλί κι' ἀσπρίζει τὸ κοράκι.

Τῶν μασκαράδων ἡ κοιτίς κι' ἡ πάμφωτος ἐστία
τὴν δεσποινάν της δέχεται
νὰ 'πῇ καμπόσαις μύμοιαις, νὰ 'πῇ καμπός' ἀστεῖα,
κι' ὅλο καὶ καταβρέχεται.

Ἡ θάλασσ' ἀνταριάζεται, καὶ τὰ βουνά κι' οἱ βράχοι
φτερνίζονται 'στὸ διάβα σου σὰν νᾶπαθαν συνάχι,
καὶ γύρω 'στὴν καρότσα σου πολέμων παλληκάρια
σελόνουν πράσιν' ἄλογα, τρῶν πράσινα χαβιάρια.

Μίς' ἀπὸ βούρκους παστρικά πηδούν πολλὰ γουρούνια,
οἱ μασκαράδες μὲ τοὺς μὴ πηγαίνουν χέρι χέρι,
κι' ἡ μπαλαρίναις τῶν χορῶν τεντόνουν τὰ ρουθούνια
'σὰν τὸ καθάριο τᾶλογο νὰ μυρισθῇ τ' ἀγέρι.

Μάτια γλαρὰ λιγόνονται, μάτια φωτιάς σκορπᾶνε,
βαλσάρουν κρέατα γυμνὰ καὶ κόκκαλα περίσσια,
κι' ὅλοι τὰ βλέπουνε καὶ λὲν 'στὴν Ἐκθεσι νὰ πᾶνε,
ποῦ τώρα μὲ τὴν ἀνοιξὶ θὰ γίνη 'στὰ Παρίσια.

Γλώσσαις καὶ πέναις ἀκονᾷ καθένας σουκρὲς,
κουρεύουν οἱ μπαρμπιέρηδες τὴν κουτρά τοῦ κασιδιᾶ,
βγαίνουν 'στὸ χοροπάζαρο νυφάδες λιγεραῖς,
ιδρόνουν αἷμα τὰ σπαθιά, τὰ μάγουλα φτειασίδι.

Ἀνάβουν κι' οἱ πολύφωτοι τοῦ Παρλαμέντου γλόμποι
κι' ἀρχίζουνε μὲ πατιρντί
τῶν Βουλευτῶν τ' ἀπρὲ μιντι,
ποῦ δένονται καὶ λύνονται σφικτοδεμένοι κόμποι.

Γιὰ τὸν σοφὸ Σιμόπουλο φιλονεικοῦν σπαθᾶτοι
ἂν εἴξευρε πῶς ἔλειπαν τὰ τέσσερα καὶ καῖτι,
κι' ἐκεῖνος ὁ πολύξερος τοὺς λείει νότα μπένε
πῶς τίποτα δὲν εἴξευρε, κι' ἀφήστε τοὺς νὰ λένε.

Ἡμέρα δὲν 'ζημέρωσε, δὲν φέγγει χαυραγὴ,
ποῦ κι' ἓνα νομοσχέδιο 'στὴ μέση νὰ μὴ ὀγγῇ,
δὲν εἶναι μεταρρυθμίσις, δὲν εἶναι φρονιμιά,
ὅπου νὰ μὴν ἐπέρασε 'στοῦ κράτους τὰ λιμπρέτα,
καὶ μὴτε διοργάνωσις δὲν ἔμεινε καμμιᾶ,
ὅπου νὰ μὴν τὴν παίζουσε τῶν δρόμων ὀργανέτα.

Ἐ! Ἐ! σκυλιά, ποῦ τᾶφησαν ἀδέσποτα καὶ μόνα
'στὸν εἰκοστὸν αἰῶνα,
καὶ μὲς 'στῆς ρούγαις τριγυροῦν σὰν τοὺς λιμοκοντόρους
γιὰ νὰ μὴ δύνουν φόρους.

Ἐ! Ἐ! καλῶς τὴν τὴν κυρὰ μὲ μάσκαις, μὲ μουντζούραις
μὲ τοὺς συρτοὺς, μὲ τὰ μποστὸν, μὲ κοτιλιὸν φιγουρά,
καλῶς τὴν τὴν Ἀπόκρηφα, τὴν ξένη καὶ τὴν ντόπια,
τῆν τῆν, ἀμὰν καὶ γεραμὰν, βάλτε φωτιά 'στὰ τόπια.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἔστειλαν κι' ἐμᾶς σαποῦνι σκευασίας εἰδικῆς,
ἔργον τῆς Ἀκαδημίας τῆς Βιομηχανικῆς,
ποῦ διδάσκονται τελειῶς πλουτοφόρους τέχνας τόσοι
καὶ πολλοὺς καρποὺς γενναίους καὶ μᾶς δίδει καὶ θὰ δύνει
διευθύνοντος ἀξίως μετὰ γνώσεως καὶ νοῦ
Ὁθωνος τοῦ Ρουσσόπουλου, ἐπιστήμονος δεινοῦ.

Ἐβγήκαν τὰ ποιήματα Καμπούρογλου τοῦ Γιάννη,
ποῦ τὴν πρωτοτυπίαν τῶν κανέναν δὲν τὴν φθάνει,
ποιήματα κι' ἰδιόρρυθμα μὲ πάθος καὶ μὲ πόνον,
ἀπήχησις ἀρμονικὴ παρρηγιμένων χρόνων.

Ἐβγαλε τὰ δράματά σου κι' ὁ Πανάγος Μελισσιώτης
ποιητὴς δραματογράφος καὶ κουρέας καὶ πατριώτης,
δράματα μὲ τόσον οἶστον καὶ μὲ πῦρ Ἑλληνικόν,
εἰκονίζοντα τὸν βίον τῶν ἀπλοῦν καὶ φυσικόν.

Στέφανος Ζωγραφίδης νέος ἐν τοῖς ἀρίστοις,
ἰατρικῆς διδάκτωρ καὶ λειτουργὸς καὶ μύστης,
ἰατρικὰς μελέτας ἐξέδωκε σπουδαίας,
ποῦ μὲ καινὰς ἰδέας
τὰς φυσιογνωμίας ἐτάζει τῶν ἀνθρώπων,
κι' ὅσο γιὰ τὴν δική μας πολὺν δὲν θέλει κόπον.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίκα πατριώτης,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.